

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: H. P.**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, **proti žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu v řízení o odvolání žalobkyně proti souhlasu s provedením ohlášené stavby rodinného domu a územního souhlasu na přípojky vody, kanalizace, plynu a elektro, pergoly a části oplocení ze dne 4.1.2010, č.j.: Vých.lub.p.382/2-4612/09-Ple,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu a žádala, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti souhlasu s provedením ohlášené stavby rodinného domu a územního souhlasu na přípojky vody, kanalizace, plynu a elektro, pergoly a části oplocení vydanému Úřadem městské části Praha 5, odborem výstavby dne 4.1.2010 pod č.j.: Vých.lub.p.382/2-4612/09-Ple.

V podané žalobě žalobkyně uvedla, že dne 4.1.2010 byl Úřadem městské části Praha 5, odborem výstavby vydán pod č.j.: Vých.lub.p.382/2-4612/09-Ple souhlas s provedením ohlášené stavby rodinného domu na pozemku p. č. 382/2 k. ú. Hlubočepy, ul. v Bokách I, Praha 5, a dále územní souhlas pro stavbu vodovodní, kanalizační, plynovodní a elektro přípojky, pergoly na severovýchodní fasádě domu a oplocení na pozemcích p. č. 382/2 a 1669/1 k. ú. Hlubočepy. Vzhledem k tomu, že tyto souhlasy byly vydány v rozporu se zákonem a dalšími právními předpisy, žalobkyně proti nim podala odvolání, kde podrobně

uvedla a odůvodnila, z jakého důvodu její odvolání nemůže být opožděné či nepřípustné. Odvolání bylo doručeno Úřadu městské části Praha 5 dne 12.7.2010. Do dne podání žaloby nebylo o odvolání žalobkyně žalovaným rozhodnuto. Vzhledem k nečinnosti žalovaného a dále rovněž vzhledem k písemnosti žalovaného ze dne 12.8.2010, č.j.: S.MHMP 662102/2010/OST/So, z níž bylo zřejmé, že žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodnout nehodlá, podala žalobkyně dne 16.9.2010 Ministerstvu pro místní rozvoj žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného v řízení o jejím odvolání. Ministerstvo pro místní rozvoj ve své odpovědi ze dne 3.2.2011, č.j.: 43701/2010-83/2912 sdělilo žalobkyni, že opatření proti nečinnosti žalovaného přijímat nebude, neboť u žalovaného nečinnost není dána.

Žalobkyně tvrdila, že územní souhlas a souhlas s provedením ohlášené stavby je nutno považovat z hlediska materiálního za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť zakládají práva. Pouze na jejich základě je možno realizovat stavbu, jimi se nabývá právo na umístění, resp. provedení stavby. Nadto územní souhlas má stejné právní účinky jako územní rozhodnutí, když se od územního rozhodnutí odlišuje jen tím, že se vydává ve skutkově jednodušších případech a zjednodušeným procesním postupem. Stejně tak souhlas s provedením ohlášené stavby má stejné právní účinky jako stavební povolení, když se od stavebního povolení odlišuje jen tím, že se vydává ve skutkově jednodušších případech a zjednodušeným procesním postupem. Opačný výklad by dle žalobkyně byl v rozporu s § 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Nelze tedy připustit, aby postavení vlastníků nemovitostí dotčených stavbami umístěnými územním rozhodnutím, resp. povolenými stavebním povolením, a umístěných na základě územního souhlasu, resp. provedených na základě souhlasu s provedením ohlášené stavby, bylo zcela odlišné, tj. aby možnost obrany proti nezákonně vydanému úkonu stavebního úřadu byla u druhého případu výrazně oslabena oproti případu prvnímu. To vyplývá i z požadavku stavebního zákona, aby zjednodušenými postupy nebyla dotčena práva a oprávněné zájmy dotčených osob (viz § 4 odst. 1 věta třetí stavebního zákona). Shrnuje, že dle § 65 odst. 1 s.ř.s. se za rozhodnutí považuje úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti. Územní souhlas i souhlas s provedením ohlášené stavby jsou tedy rozhodnutími (individuálními správními akty) ve smyslu uvedeného ustanovení, neboť zakládají žadateli o souhlas práva – právo umístit, resp. provést stavbu rodinného domu a přímo se dotýkají práv a povinností ostatních subjektů vymezených v § 96 odst. 3 písm. e) a § 104 odst. 1 věta druhá stavebního zákona. Uvedené je dle žalobkyně potvrzeno např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j.: 1 As 92/2008-76. Závěry uvedené v tomto rozsudku lze dle žalobkyně vztáhnout i na souhlas s provedením ohlášené stavby, který má stejné účinky jako stavební povolení, přičemž i ten se dotýká práv dotčených osob, jejich právo na ochranu jejich práv tedy musí být i zde zachováno, a to zvláště za situace, jako je tato, kdy stavba neprošla fází umístění.

Dále uvedla, že přípustnost jejího odvolání je potvrzena nejen výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, ale přímo v dané věci ve vztahu k napadenému souhlasu s provedením ohlášené stavby rodinného domu usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26.10.2010, č.j.: 7 A 126/2010-53. Tímto usnesením městský soud odmítl žalobu žalobkyně proti uvedenému souhlasu s odůvodněním, že dosud nebylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti uvedenému souhlasu. Soud výslovně uvedl, že „považuje souhlas stavebního úřadu s ohlášenou stavbou dle § 106 stavebního zákona za rozhodnutí ve smyslu ust. § 67 odst. 1 s.ř.s., neboť zakládá právo stavebníka postavit rodinný dům a není ani vyloučen zásah do práv vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich, zejména v dané věci s ohledem na rozsah a umístění stavby na daném pozemku“. Dále soud uvedl, že pokud je souhlas stavebního úřadu s ohlášenou stavbou rozhodnutím, je proti němu přípustné odvolání (ust. § 81 odst. 1 správního řádu). Jestliže tedy soud odmítl žalobu proti uvedenému souhlasu z důvodu, že je možno jej napadnout pouze po vyčerpání řádných opravných prostředků proti

němu a rozhodnutí o nich, potom soud musí poskytnout ochranu proti nečinnosti odvolacího orgánu, když ten rozhodnout o řádném opravném prostředku (odvolání) nehodlá. I tímto je dle žalobkyně potvrzeno, že žalovaný je povinen o jejích odvoláních rozhodnout dle části druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a to ve lhůtách tam uvedených, což však doposud neučinil a tato žaloba je tak důvodná.

Uzavřela, že vzhledem k tomu, že lhůta pro rozhodnutí o odvoláních žalobkyně podaných dne 12.7.2010 již marně uplynula a i přes stížnost na nečinnost není o těchto odvolání žalovaným rozhodnuto, domáhá se proto ve smyslu § 79 a násl. s.ř.s. ochrany proti nečinnosti žalovaného touto žalobou.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu žalobkyně zamítl. Uvedl, že mu byla Úřadem městské části Praha 5, odborem stavebním dne 11.8.2010 předloženo podání žalobkyně označené jako „*odvolání proti souhlasu s ohlášením stavby rodinného domu na pozemku parc. 382/2 v k.ú. Hlubočepy, ul. v Bokách, Praha 5, a územnímu souhlasu pro stavbu přípojek k tomuto domu, pergol, oplocení na pozemcích parc. č. 382/2 a 1669/1 v k.ú. Hlubočepy č.j.: Výs.Hlub.p.382/2-4612/09-Ple ze dne 4.1.2010*“. Vzhledem k tomu, že případná oprava či zrušení sdělení stavebního úřadu a územního souhlasu spadá do kompetence orgánu, který je vydal, žalovaný opatřením ze dne 12.8.2010, sp.zn.: S-MHMP 662102/2010/OST/So vrátil předložené odvolání zpět. K tomu žalovaný poukázal na ust. § 81 odst. 1 a ust. § 37 odst. 1 správního řádu a uvedl, že předmětné podání je sice označeno jako odvolání, nicméně napadá sdělení stavebního úřadu a územní souhlas, jež nemají povahu správního rozhodnutí, ale opatření správního orgánu ve smyslu části čtvrté správního řádu.

K obsahu žalobkyní zmiňovaného judikátu Nejvyššího správního soudu žalovaný sdělil, že je závazný pouze pro konkrétní případ, nejedná se o judikát s obecnou právní závazností. Navíc v tomto případě bylo spolu s územním souhlasem vydáno sdělení k ohlášení provedení stavby, na jehož „přezkum“ nelze uvedený judikát aplikovat vůbec. Dále uvedl, že judikatura je sice nezpochybnitelnou pomůckou a návodem pro správnou a především jednotnou interpretaci a aplikaci právních norem v praxi, ale rozhodnutí (judikáty) Nejvyššího správního soudu jsou závazné pouze pro rozhodnutí v konkrétní věci. Soudy, případně další orgány, z ní vycházejí pouze neformálně, respektující autoritu Nejvyššího správního soudu. V daném případě se žalovaný s obsahem názoru soudu obsaženém v citovaném judikátu neztotožňuje. Dopadem jednotlivých judikátů nelze totiž popírat smysl a účel zákona, v daném případě správního řádu a stavebního zákona, kde je cíleně striktně rozlišen postup správních orgánů, a to vydávání rozhodnutí k vydávání osvědčení, vyjádření či sdělení. Na základě uvedených skutečností proto žalovaný trval na správnosti postupu, když překlad „odvolání“ žalobkyně vrátil stavebnímu úřadu k postupu podle zmiňovaného § 156 správního řádu.

Dále poukázal na to, že žalobkyně se obrátila dne 16.9.2010 s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti v řízení o odvolání na Ministerstvo pro místní rozvoj, které jí ve sdělení ze dne 3.2.2011, č.j.: 43701/2010-83/2912 sdělilo, že opatření proti nečinnosti žalovaného přijímat nebude, neboť podle jeho názoru u žalovaného nečinnost není dána.

Žalovaný dále odkázal na obsah sdělení stavebního úřadu ze dne 11.8.2011, č.j.: OSU.Hlub.p.382/2- 54137/2011-Ple, kterým bylo stavebníku předmětné stavby, Petře Linhové, oznámeno, že souhlas s provedením ohlášené stavby rodinného domu vydaný v rámci opatření ze dne 4.1.2010, č.j.: Výs. Hlub.p. 382/2-4612/09-Ple pozbyl dnem 7.1.2011 platnosti, a to z důvodu, že ve lhůtě 12 měsíců od doručení souhlasu stavebníkovi nebyla předmětná stavba zahájena. V návaznosti na ust. § 96 odst. 7 stavebního zákona žalovaný konstatoval, že pozbyl platnosti i územní souhlas vydaný stavebním úřadem ve stejné věci.

V replice ze dne 21.2.2012 žalobkyně zdůraznila, že je v projednávaném případě primárně nutno zabývat se nikoli povahou podání žalobkyně, ale právní povahou předmětného souhlasu s provedením ohlášené stavby a územního souhlasu. Dále zopakovala, že vzhledem k tomu, že územní souhlas i souhlas s provedením ohlášené stavby zakládají žadateli o souhlas práva – právo umístit, respektive provést stavbu, jsou rozhodnutími dle § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť se jedná o úkony správního orgánu, jimiž se zakládají práva. Z uvedeného důvodu žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že se jedná o úkony spadající pod část čtvrtou správního řádu. Pro toto tvrzení žalovaného není žádná opora a žalovaný ani žádné právní argumenty na podporu tohoto tvrzení nepředložil. Závěrem poznamenala, že i v případě, že by uvedené souhlasy nebyly platné, byl by žalovaný povinen rozhodnout o odvolání žalobkyně.

Ve vyjádření k replice žalobkyně ze dne 6.4.2012 žalovaný odkázal na obsah písemnosti žalovaného ze dne 12.8.2010, sp.zn.: S-MHMP 662102/2010/OST/So, kterým byl vrácen předklad „odvolání“ žalobkyně zpět, a ve kterém mj. uvedl, že odvolání lze podat pouze proti rozhodnutí, nikoliv proti správnímu aktu jiné povahy. Odvolání proti rozhodnutí může podat pouze účastník řízení. Uvedené odvolání bylo proto de facto posouzeno jako nepřipustné. Ve světle žalobkyní zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn.: 1 As 92/2008 s přihlédnutím k ust. § 37 odst. 1 správního řádu, je třeba na sdělení žalovaného ze dne 12.8.2010 pohlížet z materiálního hlediska jako na rozhodnutí o odvolání, přestože neobsahuje všechny formální náležitosti.

V replice ze dne 16.5.2012 žalobkyně uvedla, že se žalovaný pokouší vyhnout své zodpovědnosti za nečinnost ve věci odvolání žalobkyně tím, že se snaží tvrdit, že o odvolání v zásadě rozhodl. Dle žalobkyně zásada, že se úkon správního orgánu má posuzovat dle svého materiálního obsahu, má své meze. Na základě uvedeného nelze vydávat něco za něco jiného, když to tím zcela jistě není, jak činí žalovaný. Aby bylo možno považovat úkon správního orgánu za rozhodnutí učiněné ve vztahu k nějaké osobě, musí být mj. splněno, že tato osoba musí být adresátem tohoto aktu a tento musí obsahovat autoritativní výrok o předmětu řízení, který je pro adresáta závazný. Ani jeden z těchto znaků není u předmětného „vrácení předkladu“ splněn. Tato písemnost není adresována žalobkyni, ale Stavebnímu úřadu v Praze 5 a dále zde abscentuje výrok, který by byl pro žalobkyni závazný. Z uvedené písemnosti jednoznačně vyplývá, že žalovaný se odmítl odvoláním žalobkyně zabývat, a to bez toho, aniž by o odvolání jakkoli rozhodl, vrací toto podání žalobkyně zpět prvostupňovému stavebnímu úřadu. Žalovaný podání žalobkyně za odvolání vůbec nepovažoval, a proto jen těžko mohl ve vztahu k ní učinit úkon, který by bylo možno považovat za rozhodnutí o odvolání. Žalobkyně si nemůže domýšlet, co chtěl vrácením předkladu žalovaný říci a dovozovat z něj něco, co v něm není obsaženo. Uzavřela, že písemnost žalovaného ze dne 12.8.2010 nelze považovat za rozhodnutí žalovaného, a tedy o odvolání žalobkyně nebylo dosud žalovaným nikterak rozhodnuto.

Dále doplnila, že žalovaný ve své poslední praxi zastává názor, že územní souhlas, jakož i souhlas s provedením ohlášené stavby, jsou rozhodnutím dle § 67 správního řádu. K tomu odkázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2012, sp.zn.: S-MHMP 553428/2009/OST/No a ze dne 16.4.2012, sp.zn.: S-MHMP 179198/2012/OST/Fr.

Ve vyjádření ze dne 15.11.2012 žalovaný setrval na svých předchozích stanoviscích a dále poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2012, č.j.: 2 As 86/2010-76.

Při posouzení věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle ust. § 9 správního řádu správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.

Podle ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.

Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Soud posoudil žalobní návrh takto:

Z obsahu podané žaloby je nepochybné, že se žalobkyně prostřednictvím této žaloby domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu. Podle ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Z citovaného ustanovení plyne, že žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu se lze úspěšně domáhat ochrany pouze tam, kde je správní orgán povinen vydat rozhodnutí ve smyslu ust. § 9 a § 67 správního řádu, případně osvědčení, a tato povinnost zůstává ze strany správního orgánu bez odezvy. V projednávaném případě se žalobkyně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti souhlasu s provedením ohlášené stavby rodinného domu a územního souhlasu na přípojky vody, kanalizace, plynu a elektro, pergoly a části oplocení vydanému Úřadem městské části Praha 5, odborem výstavby dne 4.1.2010 pod č.j.: Vys.Hlub.p.382/2-4612/09-Ple.

Otázka, která je dle názoru soudu pro posouzení tohoto případu rozhodná, je otázka povahy souhlasu s provedením ohlášené stavby podle ust. § 106 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a územního souhlasu podle ust. § 96 tohoto zákona. Tuto otázku řešila řada judikátů, ne vždy však totožným způsobem. Část judikátů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j.: 1 As 92/2008-76, nebo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26.10.2010, č.j.: 7 A 126/2010-53) zastávala názor, že uvedené souhlasy jsou rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 s.ř.s. Tyto judikáty vycházely ze zjištění, že předmětné souhlasy jsou rozhodnutími zakládající práva a povinnosti stavebníkovi a dotýkající se právní sféry jiných osob. Naproti tomu judikáty, jenž

zastávaly názor opačný (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2008, č.j.: 7 As 1/2008-86), vycházely z toho, že se jedná o individuální správní akt vydaný v rámci vztahu mezi stavebním úřadem a stavebníkem a má přímé účinky jen na stavebníka. Na ostatní subjekty může mít dopady toliko zprostředkované. Sjednocení rozporné judikatury Nejvyššího správního soudu přineslo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2012, č.j.: 2 As 86/2010-76 (blíže viz www.nssoud.cz). V uvedeném rozhodnutí dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, podle kterého „*souhlasy vydávané dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona*“. K tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl na základě zjištění, že předmětné souhlasy nejsou vydávány ve správním řízení. Správní rozhodnutí ve smyslu ust. § 9 a § 67 správního řádu lze vydat výhradně v rámci správního řízení. Výše uvedené souhlasy pak dle Nejvyššího správního soudu rovněž nenaplnují znaky vyjádření, osvědčení či sdělení. Jedná se o kategorii tzv. „jiných úkonů“ dle IV. části správního řádu.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že souhlas s provedením ohlášené stavby rodinného domu a územní souhlas na přípojky vody, kanalizace, plynu a elektro, pergoly a části oplocení, které byly v projednávaném případě vydány podle ust. § 106 odst. 1 stavebního zákona a ust. § 96 odst. 4 stavebního zákona Úřadem městské části Praha 5, odborem výstavby dne 4.1.2010 pod č.j.: Výs.Hlub.p.382/2-4612/09-Ple, nemají povahu rozhodnutí podle ust. § 9 a § 67 správního řádu, ale jedná se o jiné úkony podle IV. části správního řádu. Jestliže souhlas s provedením ohlášené stavby rodinného domu a územní souhlas na přípojky vody, kanalizace, plynu a elektro, pergoly a části oplocení ze dne 4.1.2010, č.j.: Výs.Hlub.p.382/2-4612/09-Ple nejsou rozhodnutími podle ust. § 9 a § 67 správního řádu, nelze proti nim podat odvolání. Za tohoto stavu věci žalovaný nemohl o podání žalobkyně označeném jako „*odvolání proti souhlasu s ohlášením stavby rodinného domu na pozemku parc. 382/2 v k.ú. Hlubočepy, ul. v Bokách, Praha 5, a územnímu souhlasu pro stavbu přípojek k tomuto domu, pergol, oplocení na pozemcích parc. č. 382/2 a 1669/1 v k.ú. Hlubočepy č.j.: Výs.Hlub.p.382/2-4612/09-Ple ze dne 4.1.2010*“ rozhodovat. Skutečnost, že o něm nerozhodoval, pak nelze považovat za nečinnost. Z uvedeného důvodu nemůže být ani žaloba na ochranu proti nečinnosti úspěšná.

Na výše uvedeném nic nemůže změnit usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26.10.2010, č.j.: 7 A 126/2010-53. Toto usnesení bylo vydáno v souladu s předchozí judikaturou, jenž byla překonána rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2012, č.j.: 2 As 86/2010-76. Z uvedeného důvod soud odkaz žalobkyně na toto rozhodnutí nepovažuje za relevantní.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou, postupoval v souladu s ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. a žalobu zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně sdělila, že o nařízení jednání ne žádá, žalovaný nevyjádřil ve lhůtě do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. března 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.